

men først og fornemmelig søge iværksat en paatrængende midlertidig Forbedring af Lønningerne for de i pekuniær Henseende uheldigst stillede Embedsmænd og ligestillede i begge Værn“. Det er altsaa Ministerens Opfattelse, og under Hensyn til denne og hele Lovens Indhold vil jeg ikke kunne finde det forsvarligt ikke at anbefale mine Meningsfæller at støtte Gennemførelsen, men jeg maa bestemt hævde, at Officersstanden som saadan er en Klasse Embedsmænd, der have de samme Krav at stille som alle andre Embedsmænd. Det kan ikke være Meningen, selv om der under vanskelige Forhold har været Tilløb dertil, at der af Lovgivningsmagten skulde dannes to Arter af Embedsmænd, en af første og en af anden Klasse. Naar den ærede Indleder paa dette Omraade udtalte — jeg kan ikke nøjagtig erindre Ordene, men det var Meningen —, at man kunde forstaa en mindre velvillig Holdning overfor Officerskorpset under Hensyn til de tidligere provisoriske Tilstande, da Officererne agiterede for en bestemt Løsning af Forsvars-sagen, maa jeg sige, at det er ganske og aldeles utilladeligt at gøre et saadant Synspunkt gældende. Den lovgivende Forsamling skal virkelig være hævet over den Slags Ting og behandle Statens Tjenere ens, ligegyldigt hvilken Klasse de høre til. I øvrigt har jo Officeren som saadan ikke alene Ret til at søge at optyse Befolkningen, men efter min Mening tillige en Pligt dertil.

Det, som kunde gøre mig betænkelig ved at gaa med til Forslaget, samtidig med at saavel Titlen som Ministerens Udtalelser i Motiverne erkende, at en fuldstændig Reform er og maa være Maalet, er det, at Udsigten til, at en endelig Løsning bliver skubbet endnu længere ud, er stærkt forenet med, at man søger at hjælpe paa de formentlig haardest trængende. Der kunde være Grund til og har ofte været Grund til under Behandlingen af Lønningssager her i Tinget at indtage det Standpunkt, at man ikke vil være med til det lille Skridt for ikke at hindre det store. Men jeg deler ikke denne Opfattelse. Jeg mener, at det absolut ikke er berettiget at forhindre nogle trængende i at faa en Lønningsforbedring, fordi andre,

som ere lige saa trængende, ikke kunne faa den samtidig. Naar Forholdet er saaledes, at man maa nøjes med at tage en Del, bør man gøre det, derfor vil jeg anbefale at gøre det her. Men at man paa Forhaand skulde være synderligt henrykt ved denne Fremgangsmaade, kan neppe nogen forlange.

Om selve Forslaget vil jeg sige, at Forbedringerne synes, saa vidt man flygtigt kan se, nogenlunde at staa i Forhold til de Forbedringer, der ere trufne for andre Embedsmænd af de forskellige Kategorier. Overfor den sidste ærede Taler, der syntes at gøre sig ikke saa ringe Ujævnhed med at bevise, at disse Forbedringer ere for store, maa jeg sige, at han neppe vil faa nogen, der har arbejdet i Lønningsudvalget i en Aarrække — og de fleste af dets Medlemmer have jo gjort det i en halv Snes Aar — til at indrømme det, tværtimod, og det selv om man tager i Betragtning, at Officererne delvis have deres Uddannelse gratis, helt have de det meget langt fra, men det skal jeg ikke gaa ind paa. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa de enkelte Sætter osv. Det er langt naturligere, at de behandles i et Udvalg, og jeg gaar ud fra, at et saa omfattende Forslag som dette kommer i et Udvalg, enten Lønningsudvalget eller et andet Udvalg, som alvorligt maa beskæftige sig med de forskellige Forhold. Det er ogsaa mig bekendt, at der er enkelte, som burde være tagne med i Henhold til Lovforslagets øvrige Indhold, men som formentlig af en ren Fejltagelse ikke ere komne med. Alt dette vil imidlertid bedst komme frem i et Udvalg, og da jeg haaber, at jeg faar Sæde i det, skal jeg vente med at fremføre de Ting der.

Som Helhed mener jeg, at de Tillæg, som ere foreslaaede, om end de ikke ere store, i alt væsentlig føre disse Embedsmænd op i Højde med Embedsmænd i de Livsstillinger, hvortil deres nærmest maa siges at svare. En Klasse glæder det mig at se medtagen, fordi den har været behandlet mildest talt skandaløst fra Lovgivningsmagtens Side tidligere, det er Intendanturkorpset. Der er ikke Spor af Mening i at sætte Folk til at raade over Kasser paa 20—50,000 Kr. og give dem en Løn af 1,000 Kr. aarligt. Det er menings-